ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Reného Fischera a soudců JUDr. Ladislavy Mentbergerové a Mgr. Halky Hovorkové ve věci

žalobce: **Luay Abdul R.**, narozený dne xxx
bytem xxx
zastoupený advokátkou JUDr. Klárou Mottlovou
sídlem Freyova 27, 190 00 Praha 9

proti
žalovanému: **Česká republika - Ministerstvo zahraničních věcí ČR**, IČO 45769851
sídlem Loretánské nám. 101/5, 118 00 Praha 1
zastoupený advokátem JUDr. Markem Nespalou
sídlem Vyšehradská 421/21, 128 00 Praha 2

o určení trvání pracovního poměru, náhradu mzdy a o náhradu škody na zdraví, k odvolání žalobce a žalovaného proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 8. 4. 2016, č. j. 17 C 37/2014 – 164,

takto:

I. Rozsudek soudu I. stupně se ve výroku I. **potvrzuje.**

II. Ve výrocích II. – VIII. se rozsudek **zrušuje** a věc se v tomto rozsahu tomuto soudu vrací k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

1. Soud I. stupně shora označeným rozsudkem určil, že pracovní poměr žalobce k žalovanému trvá (ad I.), zamítl žalobu o zaplacení náhrady mzdy ve výši 440 USD měsíčně za dobu od 20. 10.

Shodu s prvopisem potvrzuje Dana Beránková.

1996 do 18. 3. 2014 (ad II.), zamítl žalobu na zaplacení částky 30,000.000 Kč za újmu na zdraví (ad III.), zamítl žalobu na zaplacení částky 30,000.000 Kč za bolest a ztížení společenského uplatnění s trvalými psychickými následky (ad IV.), zamítl žalobu na zaplacení odškodnění věznění ve výši 34,000.000 Kč (ad V.), zamítl žalobu na zaplacení věcné škody ve výši 25.000 USD (ad VI.), žalovanému nepřiznal náhradu nákladů řízení (ad VII.), určil, že náklady ustanoveného zástupce žalobce nese stát (ad VIII.) a ustanovené zástupkyni žalobce přiznal odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů ve výši 89.782 Kč (ad IX.).

2. Podanou žalobou se žalobce domáhal určení toho, že jeho pracovní poměr a náhrady mzdy a odškodnění pracovního úrazu a další škody na zdraví, když tvrdil, že pracoval jako lokální zaměstnanec na velvyslanectví ČR v Bagdádu na základě pracovních smluv ze dne 1. 9. 1994, 1. 12. 1994 a 1. 6. 1995, nejprve vykonával výpomocné práce a poté byl označen za konzulárního úředníka - zástupce konzula. Dne 20. 10. 1996 byl zastaven tajnou bezpečností Iráku v diplomatickém voze Ambasády ČR v Iráku, byl z něj násilím vytažen za použití zbraně a odvezen na tajné místo, a to do věznice, tam byl obviněn, že je agentem velvyslankyně ČR v Iráku a byl vězněn, když byl tamním politickým soudem odsouzen ke dvěma letům odnětí svobody nepodmíněně a za krutých podmínek byl vězněn až do 10. 3. 1998. V důsledku věznění a mučení došlo k poškození zdraví u žalobce a žalobce požaduje odškodnění náhrady škody na zdraví, náhradu mzdy za dobu, kdy nemohl pro žalovaného pracovat a určení trvání pracovního poměru.

3. Soud I. stupně provedl dokazování výslechy svědků a listinnými důkazy. Poté uzavřel, že žalobce, původem Palestinec žijící v Iráku pracoval od 1. 9.1994 jako místní síla u žalovaného v Bagdádu na základě pracovních smluv podepsaných s velvyslankyní svědkyní F.. Pracovní poměr byl pracovní smlouvou ze dne 1. 12. 1994 sjednán na dobu neurčitou. Tato pracovní smlouva sice ze strany žalovaného nebyla podepsána, následná pracovní smlouva z 1. 6. 1995, v níž byl pracovní poměr sjednán rovněž na dobu neurčitou, však již podepsána byla. Totožnost žalobce před soudem potvrdili svědek M. a M.. K identifikaci žalobce soud I. stupně dále uvedl, že pokud se na pracovních smlouvách žalobce vyskytuje jiné jméno, tak je to dáno problematikou přepisu jména z arabštiny do češtiny. Ohledně jiného data narození soud I. stupně uvedl, že v arabsky hovořících zemích datum narození má malý význam a se zřetelem k tomu, že totožnost žalobce potvrdil svědek M. i M. a s ohledem na ostatní provedené důkazy prvostupňový soud o totožnosti žalobce jako osoby, která pracovní smlouvu podepsala a která vystupuje v řízení jako žalobce, neměl pochybnosti.

4. Žalobce u žalovaného působil jako řidič na konzulárním úseku a byl využíván při jednání s úřady. Následně došlo ke zmizení žalobce, žalobce se na pracoviště dále nedostavoval, byl zatčen a vězněn tamním režimem v období od 20. 10. 1996 do 10. 3. 1998. Svědci okolnosti zmizení žalobce a jeho důvody neprokázali.

5. Takto zjištěný skutkový stav soud I. stupně posoudil podle zákoníku práce č. 65/1965 Sb., a to se zřetelem na ust. § 23 odst. 5 zák. č. 91/2012 Sb. o mezinárodním právu soukromém, neboť podle § 16 odst. 1 věta prvá zák. č. 97/1963 Sb. o mezinárodním právu soukromém a procesním by sice mělo být aplikováno právo místa výkonu práce žalobce, toto se však nepodařilo zjistit, a proto soud I. stupně aplikoval české právo. Podle § 123 zák. č. 91/2012 Sb. pak postupoval podle zák. č. 97/1963 Sb. K procesním námitkám žalovaného uvedl, že pravomoc českého soudu je dána, neboť je dána jeho příslušnost, a to jak věcná, tak místní podle § 85 odst. 3 o. s. ř. Mezi účastníky vznikl nejpozději na základě pracovní smlouvy ze dne 1. 6. 1995 pracovní poměr, když v pracovních smlouvách je přesně vymezen druh práce, místo výkonu práce i den nástupu do práce, pracovní poměr byl sjednán na dobu neurčitou a protože nevyšla najevo žádná skutečnost, na základě které by pracovní poměr účastníků skončil, soud I. stupně určil, že pracovní poměr

žalobce k žalovanému nadále trvá (výrok ad I.). Nebyla tak prokázána „domněnka žalovaného“, že pracovní poměr žalobce s ohledem na tehdejší poměry zanikl jeho smrtí; tato se ukázala býti mylnou.

6. K požadavku žalobce na náhradu mzdy soud I. stupně uvedl, že nebyla shledána žádná zákonná překážka odůvodňující poskytování náhrady mzdy, když co do časového vymezení od 20. 10. 1996 do 18. 2. 2014 je nárok za dobu předcházející datu 18. 3. 2011 promlčen. Práva a povinnosti účastníků pracovněprávního vztahu nebyly ani jedním z účastníků dlouhodobě řádně vykonávány, protože žalovaný žalobci nepřiděloval práci podle pracovní smlouvy a žalobce se v místě výkonu práce nezdržoval, zdravotní stav žalobce mu navíc ve výkonu jakékoliv práce pro žalovaného bránil a žalobce tak nevykonával práce pro překážku v práci na své straně, takže i kdyby mu žalovaný práci přiděloval, tak by ji žalobce z bezpečnostních důvodů vykonávat nemohl. Soud I. stupně proto tento žalobní návrh zamítl (výrok ad II.).

7. Pokud jde o nároky z pracovního úrazu a jiné škody na zdraví (ad III. – VI.), soud I. stupně uzavřel, že se žalobci nepodařilo prokázat vznik a průběh úrazu, který měl utrpět, když popis a okolnosti zatčení jsou postaveny pouze na jeho tvrzeních. Předvolaní svědci pouze potvrdili to, že žalobce po určitou dobu přestal docházet do práce poté, kdy zmizel. K okolnostem zatčení a vyjednávání o jeho propuštění se však žádný ze svědků nevyjádřil a nebylo postaveno najisto to, zda k úrazu došlo vůbec při plnění pracovních úkolů nebo v přímé souvislosti s tím, tedy zda jde o úraz pracovní. V tomto směru soud I. stupně dále poznamenal, že úraz tak, jak ho žalobce popsal, nelze ani považovat za pracovní úraz, kterým se rozumí nezávisle na vůli poškozeného krátkodobé, náhlé a násilné působení zevních vlivů při plnění pracovních úkolů nebo v přímé souvislosti s ním. K tomu, aby tvrzení žalobce o pracovním úrazu byla prokázána, je třeba, aby soud nabyl jistoty o tom, že se tato skutečnost opravdu stala; tedy nestačí usuzovat pouze na její možnost či pravděpodobnost. Podle prvostupňového soudu by žalobce mohl nároky za škodu na zdraví a majetku požadovat po Irácké republice, o což se již v minulosti neúspěšně pokoušel. Nebylo prokázáno tvrzení žalobce, že byl pověřen výkonem konzulárních činností ze strany dr. F. a že vykonával funkci zástupce konzula, tedy že by žalovaný postupoval v rozporu s Konzulární úmluvou s Iráckou republikou a Vídeňskou úmluvou o konzulárních stycích. Není tak dána odpovědnost státu za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem podle Vídeňské úmluvy o konzulárních stycích (čl. I. odst. 1 písm. d/ této Úmluvy).

8. Soud I. stupně v odůvodnění vysvětlil, proč neprovedl všechny důkazy, které žalobce navrhl – účastnický výslech žalobce, výslech jeho bratra jako svědka, výslech svědka P. a výslech dalších navržených svědků. Uvedené důkazní návrhy považoval za nadbytečné s ohledem na skutkový stav, který byl zjištěn z důkazů dosud provedených. Rovněž tak prvostupňový soud neprovedl důkaz znaleckým posudkem ohledně zdravotního stavu žalobce, a to s ohledem na to, že žalobu shledal nedůvodnou, neboť vznik a okolnosti pracovního úrazu nebyly v řízení prokázány. Soud I. stupně proto žalobu i ohledně těchto nároků v plném rozsahu zamítl.

9. Výrok o nákladech řízení účastníků (ad VII. rozsudku) odůvodnil § 150 o. s. ř. s ohledem na okolnosti případu a poměry žalobce, který je dlouhodobě ve špatném zdravotním stavu, jak po stránce fyzické, tak i psychické, jeho příjmy jsou nízké a majetek zanedbatelný. Navíc žalovaný je právnickou osobou, takže nepřiznání náhrady nákladů řízení vůči žalobci ho na rozdíl od žalobce nepostihne. O nákladech řízení státu soud I. stupně rozhodl podle § 148 o. s. ř. se zřetelem na to, že žalobce byl od povinnosti platit soudní poplatek osvobozen (ad VIII. rozsudku). Ustanovené zástupkyni žalobce pak přiznal odměnu a náhradu hotových výdajů za zastupování žalobce podle vyhl. č. 177/1996 Sb. (výrok ad IX. rozsudku)

10. Proti rozsudku podali odvolání oba účastníci.

Shodu s prvopisem potvrzuje Dana Beránková.

11. Odvolání žalobce směřovalo do výroku II. – VI. Žalobce uplatnil odvolací důvody podle § 205 odst. 2 písm. d), e) a g) o. s. ř. Soudu I. stupně vytkl především neprovedení všech navržených důkazů, když ve svém podání ze dne 21. 3. 2016 označil důkazy, které měly prokázat příčinnou souvislost mezi jeho zatčením a vězněním a pracovním poměrem. Tyto důkazy soud I. stupně jako nadbytečné neprovedl, nicméně podle žalobce i z důkazů dosud provedených lze dovodit, že žalobce prokázal, že mu byla způsobena škoda, za kterou žalovaný odpovídá. Žalobce poukázal na výpověď svědka M., kterou prvostupňový soud hodnotil jako věrohodnou. Z této výpovědi je zřejmé, že žalobce pro velvyslanectví pracoval, byl pro něj nepostradatelný a jeho postavení bylo natolik významné, že je možné, že ho p. F. označila jako zástupce konzula. Pracovní náplň žalobce nebyla běžnou náplní místního zaměstnance, přičemž svědek M. potvrdil, že žalobce pracoval na konzulárním oddělení a komunikoval s místními, vybíral žádosti o víza apod. O významu práce žalobce pro velvyslanectví svědčí i jeho mzda, která byla zvýšena z 200 USD na 400 USD. Tvrzení žalobce o tom, že byl zatčen a vězněn, prokazují nepřímo i ostatní provedené důkazy, např. to, že trestní řízení proti němu bylo vedeno jako tajné a jako tajné jsou označeny i listiny na trestní řízení navazující. Další okolností podporující souvislost trestního stíhání žalobce s prací pro velvyslanectví, je to, že irácké úřady po zmizení žalobce neuvedly velvyslanectví žádné informace, což rovněž svědčí o tom, že trestní řízení proti němu bylo vedeno jako tajné právě z důvodu práce žalobce pro Velvyslanectví ČR v Iráku. Podle žalobce tato práce sama o sobě nebezpečná nebyla, žalobce již předtím vyřizoval různé záležitosti vojákům OSN působících v Iráku avšak až ve vězení se dozvěděl, že irácká rozvědka podezírá pí. F., že je agentkou Izraele a USA a protože byla žalobcovou nadřízenou a žalobce vykonával práce na její příkaz, došlo k uvěznění žalobce. Faktická pracovní náplň žalobce ho vystavovala velkému nebezpečí ze strany irácké rozvědky, což pí. F. muselo být známo. Žalovaný tak postupoval v rozporu s ust. § 135 odst. 1, § 139 odst. 1 a § 170 odst. 1 zák. práce č. 65/1965 Sb. Za vzniklou škodu tak žalovaný žalobci odpovídá podle § 187 odst. 1 a 2 tohoto zákoníku, takže i když soud I. stupně dospěl k závěru, že v daném případě nelze věc posoudit podle § 190 zák. práce jako pracovní úraz, tak měl postupovat podle § 187 a § 205b zák. práce. Žalobce závěrem navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek ve výrocích II. - VI. změnil tak, že žalobě vyhoví, případně aby jej zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení.

12. Odvolání žalovaného směřovalo do výroků I. a VII. rozsudku. Žalovaný zopakoval svoji argumentaci uplatněnou v řízení před soudem I. stupně, poukázal na to, že v řízení nebylo prokázáno, že je dána pravomoc českých soudů a soud I. stupně v tento svůj závěr nedostatečně zdůvodnil. Žalovaný ve sporu není pasivně legitimován, pasivně legitimováno by měl být Zastupitelský úřad ČR v Bagdádu a nikoliv Ministerstvo zahraničních věcí ČR. Zastupitelské úřady mají právní subjektivitu, tedy jednají samostatně, čímž se prvostupňový soud vůbec nezabýval. Rovněž tak se nedostatečně vypořádal s volbou práva, když pouze konstatoval, že hmotné právo platné a účinné ve státu Irák v době, kdy pracovněprávní vztah trval, nebylo zjištěno, a proto postupoval podle českého práva. V tomto směru žalobce odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 26. 6. 2012, sp. zn. 33 Cdo 3117/2010.

13. Podle žalovaného není dána ani aktivní legitimace žalobce, neboť je zde pochybnost o tom, zda pracovní smlouvy ze dne 1. 9. 1994, 1. 6. 1995 podepsala osoba, která žalobu podala. Pochybnosti o tom, zda se jedná o totožné osoby, když je zde podobnost s bratrem žalobce, který byl t. č. také zaměstnancem tamní ambasády, zakládají především odlišná data narození žalobce na jednotlivých smlouvách a datum narození uvedené např. v žalobě a zřejmě odlišný je i podpis žalobce na pracovních smlouvách a na žalobě ze 17. 3. 2014 a stejně tak jsou různá jména na jednotlivých smlouvách. Vysvětlení právního zástupce žalobce ohledně využívání jiných forem jmen v daném státě, nebo že k těmto chybám běžně dochází a že datum narození není v Iráku podstatný identifikační údaj, je v tomto směru neakceptovatelné.

Shodu s prvopisem potvrzuje Dana Beránková.

14. V další části odvolání žalovaný odkázal na svědecké výpovědi, které potvrdily notorietu o tom, že únos místních obyvatel končí zpravidla jejich smrtí a je tedy otázkou, zda žalobce tento únos, který v žalobě popisuje, skutečně přežil. Žalovaný poukázal na výpověď svědkyně dr. F., která byla se žalobcem v nejbližším kontaktu a která při jednání pouze uvedla, že bližší okolnosti či důvod zatčení žalobce jí nejsou známy, o žalobci dlouhá léta nevěděla až do chvíle, kdy se jí se značným časovým odstupem ozval z Ukrajiny, kam z Iráku uprchl v r. 1998. O svém pracovním poměru se ani jednou nezmínil a rovněž tak nebyla ze strany žalobce doložena jediná skutečnost prokazující vůli žalobce v zaměstnání pokračovat. Z takovéhoto jednání zcela jednoznačně vyplývá, že sám žalobce s trváním pracovního poměru již nepočítal a pracovněprávní vztah považoval za ukončený, čemuž nasvědčuje i průkaz žalobce pro místní zaměstnance v Iráku ze dne 29. 10. 1994, který pozbyl uplynutím 2 let platnosti, pracovní poměr žalobci tak skončil podle § 48 odst. 3 písm. c) zák. práce analogicky jako pracovní poměr cizince uplynutím doby, na kterou byl průkaz vydán. Pokud soud I. stupně postupoval podle českého práva, pak pochybil, když nedostatečně prověřil základní identifikační znaky fyzické osoby, která je účastníkem sporu a pro žalobce je neakceptovatelné vysvětlení o tom, že totožnost žalobce je prokázána ze svědeckých výpovědí svědku M. a M.. Jako relevantní nelze použít ani dokumenty předložené žalobcem dne 24. 9. 2015, protože s ohledem na cizojazyčnost nemohou být pro doložení jakékoliv skutečnosti rozhodné, když řízení je vedeno v českém jazyce.

15. Pokud by soud dospěl k závěru, že pracovní poměr mezi účastníky byl uzavřen, pak podle žalovaného jsou neplatné pracovní smlouvy z 1. 9. 1994 a 1. 6. 1995, a to s odkazem na ust. § 29 odst. 1 písm. b) a c) zák. práce, neboť tyto smlouvy neobsahují podstatné náležitosti předepsané zákonem, a to údaj o místě výkonu práce a den nástupce žalobce do práce.

16. Soud I. stupně pochybil i ve výroku o nákladech řízení. Žalovaný sice nerozporuje zhoršený zdravotní stav žalobce a to, že žalobce je bez finančních příjmů, avšak takováto skutečnost nemůže být žalovanému bez dalšího k tíži. Prvostupňový soud nepřihlédl ve vztahu k žalovanému ke složitosti sporu a k neúměrné výši finančních nároků, které žalobce požadoval. Za tohoto stavu bylo účelné a rovněž tak nezbytné zastoupení žalovaného advokátem. Žalovaný poukázal na nález Ústavního soudu ČR sp. zn. III ÚS 3100/08, z něhož citoval.

17. Soud I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí nevysvětlil, jakým způsobem hodnotil provedené důkazy a jaká skutková zjištění z nich učinil. Jeho rozhodnutí je tak podle názoru žalovaného nepřezkoumatelné. Žalovaný závěrem navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek ve výroku I. změnil tak, že se žaloba zamítá a žalobci uloží povinnost zaplatit náklady řízení žalovanému.

18. Žalobce ve svém písemném vyjádření k odvolání žalovaného odkázal na svá podání učiněné v řízení, zejména na vyjádření z 6. 4. 2016, v němž se vyjádřil ke všem námitkám žalovaného (otázka rozhodného práva, pravomoc a příslušnost soudu). Totožnost žalobce byla v řízení jednoznačně prokázána; v tomto směru žalobce navrhl celou řadu důkazů, které byly prvostupňovým soudem provedeny a tvrzení žalovaného ohledně toho, že žalobce jako místní zaměstnanec zaměstnaný na velvyslanectví v Bagdádu zemřel, je absurdní a z pohledu etiky i za hranou obrany žalovaného. Spekulativní námitky žalovaného byly v řízení vyvráceny provedenými důkazy. Nelze souhlasit ani se závěrem žalovaného o tom, že pracovní smlouvy byly uzavřeny neplatně, pracovní smlouvy byly uzavřeny platně a obsahují všechny podstatné náležitosti. K otázce nákladů řízení žalobce uvedl, že žalovaný přehlédl, že soud I. stupně nepřiznal žalovanému náklady řízení podle § 150 o. s. ř., což v odůvodnění svého rozhodnutí dostatečně a srozumitelně vysvětlil. Žalobce žádal potvrzení napadeného rozsudku ve výrocích I. a VII. jako věcně správného.

Shodu s prvopisem potvrzuje Dana Beránková.

19. Žalovaný ve svém písemném vyjádření k odvolání žalobce uvedl, že v průběhu řízení byla žalobci dána dostatečná možnost prokázat příčinnou souvislost mezi zatčením a vězněním a jeho pracovním poměrem a v tomto směru byly provedeny všechny relevantní důkazy. Žalovaný odkázal na výpovědi svědků, kdy svědkyně dr. F. při jednání pouze konstatovala, že žalobce pracoval jako řidič zastupitelského úřadu, zpochybnila však, že by vykonával pomocnou sílu na zastupitelském úřadu. Rovněž tak uvedená svědkyně odmítla možnou příčinnou souvislost mezi zatčením, vězněním a pracovním poměrem žalobce a tato nevyplynula ani z výpovědí svědků M. a M.. Tito svědci pouze připustili, že žalobce mohl být díky své jazykové vybavenosti využíván při komunikaci s tamními úřady, co však bylo obsahem této komunikace, v řízení nezaznělo. Tvrzení žalobce o tom, že trestní řízení proti němu bylo vedeno jako tajné, a proto jsou tajné i všechny listiny na trestní řízení navazující, je spekulací, k níž se nelze blíže vyjádřit. Závěrem žalovaný uvedl, že i pokud by odvolací soud dospěl k tomu, že osoba uvedená v pracovních smlouvách je osobou totožnou se žalobcem, pak je třeba poukázat na to, že běžnou praktikou v tamních věznicích bylo to, že podrobil-li se někdo vlivu tajné služby, byl v případě nehody usmrcen a jeho tělo zmizelo. To, že únosy místních obyvatel končí smrtí, bylo v tehdejším iráckém režimu běžné a je otázkou, zda právě tehdejší lokální zaměstnanec Velvyslanectví ČR přežil, což v řízení zůstalo neobjasněno. Žalovaný žádal „zamítnutí odvolání žalobce“.

20. Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl k odvolání obou účastníků svým rozsudkem ze dne 11. 1. 2017, č. j. 62 Co 355/2016 – 223, tak, že rozsudek soudu I. stupně změnil ve výroku I. tak, že se žaloba na určení trvání pracovního poměru žalobce k žalovanému zamítá, ve výrocích II. – VI. a ve výroku VIII. rozsudek soudu I. stupně potvrdil jako věcně správný a žalovanému nepřiznal náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů. Odvolací soud v prvé řadě dospěl k závěru, že soud I. stupně postupoval správně, když aplikoval zákon o mezinárodním právu soukromém a procesním č. 97/1963 Sb., neboť pracovní poměr, z něhož žalobce odvozoval své nároky, vznikl ještě před účinností zák. č. 91/2012 Sb. Dále shodně se soudem I. stupně dovodil, že je dána pravomoc českých soudů ve smyslu § 6 zák. č. 91/2012 Sb. a je třeba postupovat podle českého práva podle § 23 odst. 5 zák. č. 91/2012 Sb. Odvolací soud rovněž neshledal důvodnou námitku žalovaného o nedostatku pasivní věcné legitimace. Žalovaným subjektem je Česká republika, za níž jedná jako organizační složka podle § 21a odst. 1 písm. b) o. s. ř. a § 3 zák. č. 219/2000 Sb. Ministerstvo zahraničních věcí ČR.

21. Odvolací soud na rozdíl od soudu I. stupně dovodil, že mezi účastníky nevznikl pracovní poměr, neboť v řízení nebyla prokázána totožnost žalobce s osobou, která v letech 1994-1995 uzavírala se žalovaným pracovní smlouvy. Protože mezi účastníky pracovní poměr nevznikl, nemohou být důvodné ani jeho nároky na náhradu škodu a žaloba je proto zcela neopodstatněná (výroky ad II. – ad VI. rozsudku soudu I. stupně). Ohledně těchto nároků navíc odvolací soud shodně se soudem I. stupně dovodil, že žalobce přes poučení podle § 118a odst. 1 a 3 o. s. ř. svá skutková tvrzení neprokázal.

22. Nejvyšší soud ČR k dovolání žalobce rozsudek odvolacího soudu ze dne 11. 1. 2017 svým rozsudkem ze dne 20. 10. 2017, č. j. 21 Cdo 2676/2017 – 292, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Odvolacímu soudu vytkl to, že svůj závěr o nedostatku totožnosti žalobce založil na odlišném hodnocení důkazů, které byly v řízení před soudem I. stupně provedeny, ačkoliv nebyly provedeny v odvolacím řízení. V této souvislosti dovolací soud odkázal zejména na výpovědi svědků Petra M. a Pavla M. s tím, že pokud měl odvolací soud za to, že skutkový závěr o tom, že žalobce je osobou, která se žalovaným uzavřela předložené pracovní smlouvy, z výpovědí těchto svědků nevyplývá, tak měli být tito svědci vyslechnuti znovu v odvolacím řízení a stejně tak měla být znovu vyslechnuta svědkyně PhDr. Eva F.. Za tohoto stavu nemohou prozatím obstát ani další právní závěry odvolacího soudu ohledně toho, že mezi účastníky nevznikl pracovní poměr a že nejsou důvodné ani žalobcovy ostatní požadované nároky, které se váží k existenci pracovního

poměru účastníků. Dovolací soud neshledal ani správným závěr odvolacího soudu o tom, že i kdyby žalobce byl osobou, která uzavřela předložené pracovní smlouvy, tak by mezi účastníky mohl vzniknout nanejvýš faktický pracovní poměr, neboť pracovní smlouvy z 1. 9. 1994 a 1. 6. 1995 neobsahují místo výkonu práce. Dovolací soud vysvětlil, že mezi účastníky nebylo pochyb o tom, že místem výkonu práce je sídlo Velvyslanectví ČR v Bagdádu, pracovní smlouva mezi účastníky sice měla být uzavřena písemně, avšak s nedodržením předepsané písemné formy zákoník práce č. 65/1965 Sb. nespojoval výslovně neplatnost tohoto pracovněprávního úkonu (§ 242 odst. 2 věta prvá tohoto zákoníku práce). K nárokům žalobce na náhradu škody na zdraví (výroky III. – VI. rozsudku soudu I. stupně) dovolací soud uvedl, že v daném případě přichází v úvahu možnost posouzení odpovědnosti zaměstnavatele podle ust. § 187 odst. 1 a 2 zák. práce č. 65/1965 Sb. z titulu obecné odpovědnosti zaměstnavatele za škodu po poučení žalobce podle ust. § 118a odst. 1 a 3 o. s. ř.

23. Nato odvolací soud znovu přezkoumal podle § 212 a § 212a odst. 1 a 5 o. s. ř. správnost napadeného rozsudku včetně správnosti postupu v řízení, které jeho vydání předcházelo a důkazní řízení podle § 213 odst. 2 o. s. ř. zopakoval sdělením Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 4. 4. 2016, dále odvolací soud znovu provedl výslech svědka Petra M. a přečetl protokol o výpovědi svědka Pavla M. ze dne 22. 2. 2016 v řízení před soudem I. stupně. Odvolací soud poté důkazní řízení doplnil podle § 213 odst. 4 o. s. ř. výslechem svědka Abdal R.a A. a dále prohlášením velvyslance státu Palestina ze dne 21. 6. 2017. Po takto doplněném důkazním řízení dospěl k následujícím závěrům.

24. K procesním námitkám žalovaného uvádí odvolací soud následující.

25. Soud I. stupně správně postupoval s ohledem na to, že pracovní poměr, z něhož žalobce odvozoval své nároky, vznikl ještě před účinností zák. č. 91/2012 Sb., podle zákona o mezinárodním právu soukromém a procesním č. 97/1963 Sb., a to se zřetelem na ust. § 123 zák. č. 91/2012 Sb. (tento zákon nabyl účinnosti dne 1. 1. 2014). Je správný jeho závěr, že ve věci je dána pravomoc soudu ve smyslu § 6 zák. č. 91/2012 Sb., když odvolací soud k tomu uvádí, že tento zákon bylo třeba aplikovat na procesní vztahy se zřetelem na to, že řízení bylo zahájeno po 1. 1. 2014, tedy již za jeho účinnosti, přičemž přechodná ustanovení obsažená v § 123 se vztahují pouze na hmotněprávní úpravu, nikoliv na použití norem práva procesního. **K tomu odvolací soud uvádí, že žalobce je českým státním občanem, na území ČR má své bydliště a žalovaným je Česká republika – Ministerstvo zahraničních věcí ČR, jehož místně příslušným soudem k řízení je ve smyslu § 84 a § 85 odst. 5 o. s. ř. Obvodní soud pro Prahu 1, v jehož obvodu má organizační složka státu (Ministerstvo zahraničních věcí ČR) své sídlo**. Jak vyplývá ze sdělení Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 20. 10. 2016, v r. 1994 a v letech následujících nebyla mezi ČR a státem Irák uzavřena platná mezinárodní smlouva, která by upravovala pravomoci příslušných soudů a právo, které se má aplikovat v případě sporů občanů se státním občanstvím Irák nebo Palestina s českým státem, takže je třeba postupovat podle zákona o mezinárodním právu soukromém a procesním č. 97/1963 Sb. (k tomu srovnej § 2 tohoto zákona). Soud I. stupně pak postupoval správně podle českého práva. Z ust. § 16 odst. 1 zák. č. 97/1963 Sb. sice vyplývá, že poměry z pracovní smlouvy se mají řídit, pokud se účastníci nedohodnou na něčem jiném, právem místa výkonu práce, tedy právem státu Irák, jak však vyplývá z ust. § 23 odst. 5 zák. č. 91/2012 Sb. o mezinárodním právu soukromém, za stavu, kdy se soudu I. stupně nepodařilo všemi dostupným prostředky zjistit zahraniční právo, tedy právo státu Irák, což fakticky je i nemožné, je třeba použít právě české právo. V tomto směru odvolací soud k námitce žalovaného uvádí, že z usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 26. 6. 2012, sp. zn. 33 Cdo 3117/2010, sice vyplývá povinnost soudu zjistit obsah cizího práva všemi dostupnými a spolehlivými prostředky, nicméně podle přesvědčení odvolacího soudu lze úsilí soudu I. stupně v tomto směru považovat za dostačující a vyhovující tomuto judikatornímu požadavku. Soud

I. stupně učinil dotaz na Ministerstvo spravedlnosti ČR (k tomu srovnej e-mailové podání ze dne 2. 8. 2015 na č. l. 64 spisu) a Ministerstvo spravedlnosti ČR dne 7. 8. 2015 v odpovědi sdělilo, že pracovněprávními irackými předpisy nedisponuje ani ve znění z r. 1994 a ani v platném znění a s ohledem na specifičnost právní úpravy tamního regionu je velmi malá šance na úspěch uvedené právo od státu Irák získat. Ministerstvo spravedlnosti ČR samo navrhlo postup podle § 23 odst. 5 zák. č. 91/2012 Sb. a odvolací soud je toho názoru, že s ohledem na tamní poměry ve státu Irák v té době, režim Saddáma Husajna a neexistenci jakékoliv mezinárodní smlouvy mezi Českou republikou a státem Irák lze snahu soudu I. stupně v tomto směru považovat za plně dostačující. Pro postup podle českých právních předpisů proto byly splněny všechny zákonné podmínky.

26. Odvolací soud neshledal důvodnou námitku nedostatku pasivní legitimace žalovaného. Žalovaný namítal, že v řízení mělo vystupovat Velvyslanectví ČR v Bagdádu, která podle jeho tvrzení má právní subjektivitu a samostatně uzavírá pracovní smlouvy. Této jeho námitce však přisvědčit nelze. Pracovní smlouvy v letech 1994 a 1995 sice byly uzavírány za žalovaného se subjektem označeným jako Velvyslanectví ČR v Bagdádu, nicméně v daném případě je třeba postupovat podle § 3 zák. č. 219/2000 Sb., který za organizační složku státu podle § 21a odst. 1 písm. b) o. s. ř. označuje Ministerstvo zahraničních věcí ČR. Touto organizační složkou státu není Velvyslanectví ČR v Bagdádu, neboť ji za organizační složku nepovažuje ani zákon č. 219/2000 Sb., ani jiný zvláštní předpis, na který § 3 odst. 1 tohoto zákona odkazuje.

27. Odvolací soud, vázán právním názorem, vyjádřeným Nejvyšším soudem ČR v jeho zrušujícím rozsudku ze dne 20. 10. 2017, zaměřil svojí pozornost na ověření totožnosti žalobce, tedy to, zda žalobce, který je v žalobě označen jako **Luay Abdul R.,** narozen dne xxx, je totožný s osobou, která podle skutkových tvrzení žalobce uzavřela dne 1. 9. 1994 s Českou republikou – Velvyslanectvím ČR v Bagdádu pracovní smlouvu na dobu určitou do 30. 11. 1994 a poté dne 1. 12. 1994 pracovní smlouvu na dobu neurčitou od 1. 12. 1994. V pracovní smlouvě ze dne 1. 9. 1994 je žalobce označen jako Luá a Ahmed Abd Al – R., státní občan Palestiny s datem narození xxx. V pracovní smlouvě ze dne 1. 12. 1994 je žalobce označen jako Luaá a Ahmed Abd Al-R., státní občan Palestiny, narozen xxx, v pracovní smlouvě ze dne 1. 6. 1995 je označen jako Luá a Ahmed, státní občan Palestiny, narozen xxx. Ve všech těchto pracovních smlouvách je však na jejich konci uveden jako smluvní strana pracovní smlouvy **Luá a Ahmed**, následuje podpis, přičemž za Velvyslanectví ČR jsou pracovní smlouvy podepsány vždy velvyslankyní Evou F.. Při odvolacím jednání dne 27. 6. 2018 žalobce přesvědčivě vysvětlil rozdílnost v označení ve jméně, a to zejména složitostí přepisu jmen z arabštiny do češtiny, což potvrdila též svědkyně PhDr. Eva F., přímá nadřízená žalobce, která byla vyslechnuta jako svědkyně v řízení před soudem I. stupně. Úplné jméno a příjmení žalobce v Iráku sestává z více slov a žalobce, který se v tehdejší ČSSR dlouhodobě zdržoval od r. 1986 ze studijních důvodů, si při přepisu svého jména z arabštiny do češtiny toto jméno přizpůsobil tak, aby vyhovovalo zdejším poměrům. Bratr žalobce, svědek AbdalR. Aleid totožnost žalobce ve své svědecké výpovědi jednoznačně potvrdil a rovněž vysvětlil rozdílnost ve jméně žalobce tak, jak je žalobce označen v žalobě a jak se označuje v průběhu řízení a jak je označován v pracovních smlouvách shora citovaných. Žalobce rovněž vysvětlil odlišné datum narození - v pracovních smlouvách je uváděno datum **xxx,** zatímco v žalobě je žalobce identifikován datem narození **xxx** a toto datum narození je uváděno též v jeho osobních dokladech – občanském průkazu vydaném ČR a jeho cestovním pasu vydaném rovněž ČR. Žalobce vysvětlil, že chybné datum narození bylo uvedeno v potvrzení vydaném irackými úřady v r. 1986 poté, kdy žalobce se přistěhoval do tehdejší ČSSR. Žalobce sice žádal opravu uvedeného údaje u irackých úřadů, na tuto jeho žádost však tamní úřady již nereflektovaly, a to zejména s ohledem na pozdější poměry v Iráku a válku. Z výsledků dokazování v řízení před soudem I. stupně vyplývá, že datum narození je v Iráku identifikační údaj osoby, který nemá takový význam, jako v případě identifikace osoby v ČR. Bratr žalobce ve

své svědecké výpovědi sice uvedl, že tento údaj podstatný je, poté však toto své tvrzení upřesnil tak, že tento údaj je podstatný **pouze pokud jde o rok narození,** nikoliv pokud jde o vymezení dne a měsíce. Ostatně sám tento svědek si datum narození žalobce ani nepamatoval celé; uvedl pouze rok narození xxx, již si však nepamatoval přesné datum, tedy den a měsíc narození žalobce.

28. Totožnost žalobce pak jednoznačně potvrdil při odvolacím jednání dne 27. 6. 2018 též svědek Petr M., který žalobce jednoznačně identifikoval nejen vizuálně, ale též podle hlasu a gestikulace a totožností žalobce si byl jist i přesto, že od doby, kdy se žalobcem spolupracoval na Zastupitelském úřadu ČR v Bagdádu v devadesátých letech, uplynulo více jak 20 let. Ostatně v řízení před soudem I. stupně tento svědek vypovídal, pokud jde o ztotožnění žalobce, konzistentně jako při tomto odvolacím jednání. Odvolací soud rovněž podle § 213 odst. 4 o. s. ř. doplnil dokazování protokolem o výpovědi svědka Pavla M. v řízení před soudem I. stupně při jednání dne 22. 2. 2016, kdy tento svědek v odvolacím řízení již nemohl být vyslechnut, neboť v mezidobí zemřel. Rovněž svědek Pavel M. ve své svědecké výpovědi žalobce jednoznačně ztotožnil, když odvolací soud připomíná, že jednání dne 22. 2. 2016, při němž byl vyslechnut též svědek Petr M., se žalobce účastnil osobně, takže oba tito svědci měli možnost žalobce ztotožnit též vizuálně, což učinili. Svědkyně PhDr. Eva F. sice při své svědecké výpovědi při jednání před soudem I. stupně dne 27. 1. 2016 totožnost žalobce jednoznačně nepotvrdila, tohoto jednání se však žalobce neúčastnil a svědkyně tak žalobce identifikovala pouze podle fotografie, k níž uvedla, že *„typově by to mohl být on“*.

29. Odvolací soud též k totožnosti žalobce poukazuje na listinné důkazy, a to sdělení Ministerstva zahraničních věcí ČR ze 4. 4. 2016, které nepřímo totožnost žalobce potvrdilo rovněž a dále pak prohlášení velvyslance státu Palestina z 21. 6. 2017. Soud I. stupně se totožností žalobce zabýval rovněž a v tomto směru učinil skutková zjištění též z cestovního pasu žalobce a azylového spisu. Své závěry ohledně totožnosti žalobce jako účastníka řízení v odůvodnění svého rozhodnutí sice nevyjádřil zcela pregnantně, protože se však požadavky žalobce uplatněnými v žalobě zabýval věcně, je zřejmé, že o totožnosti žalobce pochybnosti neměl.

30. Odvolací soud tak uzavírá, že žalobce tak, jak je označen v žalobě, je totožný s osobou, která 1. 9. 1994 uzavřela se žalovaným pracovní poměr na dobu určitou do 30. 11. 1994, který poté byl pracovním smlouvou ze dne 1. 12. 1994 změněn na pracovní poměr na dobu neurčitou. Podle pracovní smlouvy ze dne 1. 9. 1994 tak žalobce byl zaměstnán na Velvyslanectví ČR v Bagdádu jako řidič s tím, že druh práce byl vymezen *„související s fcí řidiče a další pomocné práce na ZÚ“*, podle pracovní smlouvy ze dne 1. 12. 1994 byl druh práce označen jako „*výpomocné práce na konz. a pomocné práce na hospod. úseku“*.

31. Odvolací soud souhlasí s názorem soudu I. stupně o tom, že mezi účastníky vznikl platně pracovní poměr nejprve na dobu určitou od 1. 9. 1994 do 30. 11. 1994 a pak od 1. 12. 1994 na dobu neurčitou. Tento pracovní poměr nebyl k dnešnímu dni rozvázán způsobem uvedeným v § 42 a násl. zákoníku práce č. 65/1965 Sb., resp. po 1. 1. 2007 v § 48 a násl. zák. práce č. 262/2006 Sb., když odvolací soud dodává, že pracovní poměr nemohl skončit tím, že žalobce v r. 1996 přestal docházet do zaměstnání proto, že byl zatčen a výsledně uvězněn a ani nemohl být ukončen tím, že žalobci byl přiznán invalidní důchod III. stupně. Odvolací soud tak shodně se soudem I. stupně uzavírá, že pracovní poměr žalobce k žalovanému nadále trvá, když sdílí rovněž jeho názor o tom, že žalobce má na požadovaném určení naléhavý právní zájem ve smyslu § 80 o. s. ř. ve znění účinném od 1. 1. 2014, kdy tento zájem je dán nejistotou žalobce ohledně toho, zda jeho pracovní poměr nadále trvá, když žalovaný tuto skutečnost popírá.

32. Odvolací soud z uvedených důvodů rozsudek soudu I. stupně ve výroku I. potvrdil podle § 219 o. s. ř. jako věcně správný.

33. Soud I. stupně zamítl požadavek žalobce na náhradu mzdy ve výši 440 USD měsíčně za dobu od 20. 10. 1996 do 18. 3. 2014, tedy za dobu od data, kdy byl žalobce násilně zatčen, do dne podání žaloby s odůvodněním, že práva a povinnosti účastníků pracovněprávního vztahu nejsou dlouhodobě vykonávána a vykonávána být ani nemohou. Tyto důvody samy o sobě však nelze podle názoru odvolacího soudu považovat za relevantní pro to, aby náhrada mzdy žalobci přiznána nebyla. Odvolací soud souhlasí se závěry soudu I. stupně o tom, že práva a povinnosti účastníků pracovněprávního vztahu skutečně nejsou dlouhodobě vykonávána, když žalobce tvrdí, že mu žalovaný od 20. 10. 1996 nepřiděluje práci, avšak pro posouzení žalobcova nároku na náhradu mzdy v požadované výši je nezbytné zkoumat, zda je dána překážka v práci, ať již na straně žalobce jako zaměstnance podle § 124 - § 128 zákoníku práce č. 65/1965 Sb., resp. po 1. 1. 2007 v § 191 - § 206 zák. práce č. 262/2006 Sb., nebo na straně žalovaného jako zaměstnavatele podle § 129 a § 130 zákoníku práce. č. 65/1965 Sb., resp. po 1. 1. 2007 v § 207 - § 210 zák. práce č. 262/2006 Sb., Odvolací soud sice shodně se soudem I. stupně poukazuje na specifické okolnosti daného případu, kdy práva a povinnosti účastníků pracovněprávního vztahu nejsou více jak 20 let vykonávána, nicméně je třeba zohlednit též to, že bylo především na žalovaném jako „silnější“ straně pracovněprávního vztahu, aby pracovní poměr se žalobcem ukončil zákonem stanoveným způsobem. Požadavek žalobce na náhradu mzdy za uvedené období je nutno posoudit též s přihlédnutím k základním zásadám pracovněprávních vztahů (k tomu srovnej zejména § 7 odst. 2 - 4 a § 8 odst. 3 zák. práce č. 65/1965 Sb. resp. po 1. 1. 2007 zejména v § 13 a násl. zák. práce č. 262/2006 Sb. ve znění účinném do 31. 12. 2011 a od 1. 1. 2012 v § 1a tohoto zákoníku práce).

34. Odvolací soud sdílí názor soudu I. stupně o tom, že se žalobci nepodařilo prokázat, že by při plnění pracovních úkolů nebo v přímé souvislosti s ním utrpěl pracovní úraz, za který by žalovaný odpovídal podle § 190 a násl. zák. práce. Poškození zdraví žalobce, které žalobce popisuje ve svých skutkových tvrzeních, nelze kvalifikovat jako pracovní úraz ve smyslu § 190 zák. práce č. 65/1965 Sb. tak, jak je vymezen právní teorií a ustálenou soudní praxí, kdy *pracovním úrazem rozumí poškození zdraví, které bylo zaměstnanci způsobeno při plnění pracovních úkolů nebo v přímé souvislosti s ním nezávisle na jeho vůli krátkodobým, náhlým a násilným působením zevních vlivů (R 1/63). Kromě úrazu způsobeného při plnění pracovních úkolů nebo v přímé souvislosti s ním se jako pracovní úraz posuzuje též úraz, který zaměstnanec utrpěl pro plnění pracovních úkolů.* Odvolací soud uzavírá, že žalobcem tvrzené poškození jeho zdraví tyto znaky nevykazuje, což ostatně dovodil již Nevyšší soud ČR ve svém zrušujícím rozsudku ze dne 20. 10. 2017.

35. Nejvyšší soud ČR však současně vyslovil závěr, že důvodnost žaloby, pokud jde o nároky žalobce pod body III. až VI. rozsudku, je možno posoudit též podle ust. § 187 zák. práce č. 65/1965 Sb., tedy v intencích obecné odpovědnosti zaměstnavatele za škodu. Podle § 187 odst. 1 zák. práce *zaměstnavatel odpovídá zaměstnanci za škodu, která mu vznikla při plnění pracovních úkolů nebo v přímé souvislosti s ním porušením právních povinností nebo úmyslným jednáním proti pravidlům slušnosti a občanského soužití.* Odvolací soud poučil žalobce podle § 118a odst. 1 a 3 o. s. ř. za použití § 211 o. s. ř. o tíži břemene tvrzení a důkazního břemene ohledně jím uplatněných nároků v tom směru, aby žalobce uvedl, jakým způsobem žalovaný porušil své právní povinnosti nebo úmyslně jednal proti pravidlům slušnosti a občanského soužití nebo jakým způsobem porušil své právní povinnosti v rámci plnění úkolů zaměstnavatele zaměstnanci jednajícími jeho jménem, jaká škoda žalobci v důsledku tohoto jednání při plnění pracovních úkolů nebo v přímé souvislosti s ním vznikla a v jaké výši a v čem je dána příčinná souvislost mezi tímto protiprávním jednáním a vzniklou škodou. Žalobce byl současně poučen o své důkazní povinnosti k těmto svým skutkovým tvrzením a byl poučen o následcích neuposlechnutí výzvy v podobě neunesení břemene tvrzení

a důkazního břemene. Na výzvu odvolacího soudu reagoval žalobce podáním ze dne 29. 1. 2018, kterým svá skutková tvrzení podrobně doplnil a označil rovněž důkazy k jejich prokázání. Soud I. stupně se však případnou odpovědností žalovaného za škodu podle § 187 zák. práce č. 65/1965 Sb. nezabýval. Odvolací soud má za to, že žalobce svá skutková tvrzení ohledně jednotlivých předpokladů obecné odpovědnosti zaměstnavatele za škodu vymezil dostatečným způsobem a současně navrhl k jejich prokázání řadu důkazů, kterými se soud I. stupně nezabýval. Jsou tak naplněny odvolací důvody podle § 205 odst. 2 písm. d), e) a g) o. s. ř. Protože předpokládaný rozsah dokazování přesahuje meze funkční působnosti odvolacího soudu, jehož činnost je především přezkumná nikoliv nalézací, kdy doplněním důkazního řízení by odvolací soud fakticky nahrazoval činnost soudu I. stupně a porušil by tak zásadu dvojinstančnosti soudního řízení, tak nezbylo, než rozsudek soudu I. stupně podle § 219a odst. 2 o. s. ř. ve výrocích ad II. – VI. a rovněž tak v závislých nákladových výrocích VII. a VIII. zrušit a věc v tomto rozsahu vrátit soudu I. stupně k dalšímu řízení podle § 221 odst. 1 písm. a) o. s. ř.

36. Soud I. stupně se bude v dalším řízení zabývat důvodností žaloby, pokud jde o požadavek žalobce na zaplacení náhrady mzdy za období od 20. 10. 1996 do 18. 3. 2014 tak, jak je výše naznačeno, tedy z hlediska možných překážek v práci na straně zaměstnance nebo zaměstnavatele s přihlédnutím k základním zásadám pracovněprávních vztahů. Požadavky žalobce na náhradu škody na zdraví posoudí podle § 187 zák. práce č. 65/1965 Sb. podle obecné odpovědnosti zaměstnavatele za škodu, a když odvolací soud připomíná, že důkazní břemeno ohledně prokázání jednotlivých předpokladů naplnění této skutkové podstaty odpovědnosti za škodu je na žalobci. Prvostupňový soud provede dokazování podle návrhů účastníků a v prvé řadě se bude zabývat důkazními návrhy žalobce, pokud nepřistoupí též k provedení jiných důkazů, než důkazů navržených, pokud budou potřebné ke zjištění skutkového stavu a vyplynou z obsahu spisu (§ 120 odst. 2 věta prvá o. s. ř.). V novém rozhodnutí soud I. stupně znovu rozhodne též o nákladech řízení účastníků a státu (§ 224 odst. 3 o. s. ř.).

37. Právním názorem, vysloveným v tomto rozhodnutí, je soud I. stupně podle § 226 odst. 1 o. s. ř. vázán.

Poučení:

Proti výroku I. tohoto rozsudku **lze** podat dovolání do dvou měsíců ode dne doručení rozhodnutí odvolacího soudu k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni, a to za podmínek uvedených v § 237 o. s. ř.

Proti výroku II. tohoto rozsudku **není** dovolání přípustné.

Praha 27. června 2018

Mgr. René Fischer v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Dana Beránková.